

Truyện ngắn

Chờ duyên

Nguyễn Thị Minh Ngọc

Gia đình tôi gốc miền trung, nhưng sống lưu lạc ở nhiều tỉnh trong nam... Do nhiều nguyên nhân không rõ, đến một lúc nào đó, những người con trai trong nhà đã lấy vợ, đi ở riêng gần hết, chỉ trừ cậu út Một (nghĩa là thú mười một) từ lúc đi bộ đội về siêng năng chơi trò kết bạn tâm thư, nhà còn trư trữu bốn cô con gái lớn tuổi chưa chồng... Ông giám đốc của chị Năm tôi tuyên bố đi từ bắc chí nam chưa thấy nhà nào ế luôn cả bốn cô như vậy... Nhiều người biết cảnh tình này thì buông gọn: "Tại kén quá mà!" Lá số tử vi của chị Sáu tôi thì lý giải rằng huyết đạo của ông cố ngoại ngoài huyện X. của chúng tôi cần phải cải táng lại... Các cậu tôi thì nghi ngờ "con gái nhờ đức cha", chẳng biết trong quá khứ cha tôi có gieo một nhân gì nặng nề không mà giờ này con gái lãnh quả...

Công bình mà nói, dưới mắt chúng tôi, cha mẹ chúng tôi là người hiền lành, chưa đi gạt ai nếu không muốn nói là chỉ có chuyện ngược lại... Mấy anh em tôi cũng không có ai làm chuyện gì ác đức. Có lẽ vì gia đình chúng tôi cứ phải dời cư, thấy tiền của vật chất tán rôi tụt, chúng kiến nhiều cảnh đời chìm nổi, nên nhìn cái gì cũng trông ra cõi tạm phù du.

Với những người bà con miền trung nhìn vào thì gia đình này bị một cái nhục lớn... Chính họ cũng thắc mắc sao bốn con nhỏ đó công dung ngôn hạnh không kém ai, nhan sắc trên trung bình, tính tình vui vẻ, có học vấn, lợi tức tương đối đủ sống, đó là chưa kể chuyện vá may nấu nướng quán xuyến việc nhà cũng thuộc vào loại khá... Điều đáng nói là chuyện bốn chị em tôi chưa lấy chồng làm xốn xang các bà o, ông chú hơn là chính chúng tôi... Trong dòng họ tôi, đa số đều lo dựng vợ gả chồng, làm mai kiếm mối cho đám cháu, con rất sớm... Cỡ bằng tuổi tôi, trong họ đã có người đã làm sui. Gia đình tôi thoát khỏi thông lệ này có lẽ vì cha tôi sống tách khỏi dòng họ khi còn trai trẻ... Còn bốn chị em tôi, như những người thức quá 12 giờ khuya thường hết nghe buồn ngủ, giờ này chúng tôi không còn coi chuyện lập gia đình là quan trọng, chỉ ý thức một điều là tuy không nói ra nhưng mẹ tôi cũng buồn ngẫm... Mẹ tôi sống đơn giản, không cần tiền bạc, miếng ăn, áo mặc. Nếu có đứa nào lấy được chồng, có lẽ đó là cách báo hiếu lớn nhất cho mẹ vui...

Đến năm vừa rồi thì những người bà con chuyên làm mai của họ chúng tôi quyết không chịu thua. Họ tuyên bố, có nhiều cô gái dị dạng hơn, nghèo cực hơn, bất tài vô tướng hơn, nhưng khi họ ra tay là xong hết. Luôn luôn có những cái vung nợ để úp cho những cái nổi đó. Trời sinh Chí Phèo, bao giờ cũng chuẩn bị cho một Thị Nở đi kèm. Chúng tôi nắm tay nhau, chống mắt coi họ trở tài. Bốn chị em chuẩn bị những phần thưởng xứng đáng để thưởng cho người làm mai thành công trước và đứa nào lấy được chồng sớm nhất.

Không hẹn mà bốn chị em tôi được làm mai theo thứ tự lớn trước, nhỏ sau.

Đầu tiên, bà vợ sau của cậu Mười Thành lo giải quyết cho chị Năm tôi trước. Bà dắt tới một anh chàng khá điển trai, ở trọ cạnh nhà bà, tánh nết ôn hòa nhu thuận, biết ăn biết ở lắm, tên gọi là Nam... ở nhà tôi, anh Nam nói chuyện ra vẻ có tri thức và văn hóa lắm khiến ai cũng an tâm... Chỉ có chú Bang, chuyên xem tướng thì cú sọ khuôn mặt xương xương, mắt sâu, má hơi hóp của anh này, ngó bộ túc trí đa mưu không phải tay vừa.

Sau một thời gian tới lui tìm hiểu, ngày đám cưới giữa anh Nam và chị Năm được ấn định. Ba đứa còn lại thấy mọi chuyện đều lạc quan. Lấy chồng hóa ra đâu có khó!

Bà chị thứ Sáu của tôi thì được ông anh họ Hữu Trí giới thiệu cho một người bạn chết vợ trong thời gian ở trong chiến khu... Anh ta tên Quới, có hai con riêng, đang ở nhờ nhà vợ cũ... Anh cũng nói vào cho xong... ờ, thì mình lớn tuổi rồi, sinh nở khó khăn. Nay không cần sinh lại có con nuôi. Tụi nó không sợ cảnh dì ghẻ thì thôi, mắc chi mình lo chuyện con chồng...

Mới quý một mà đã gần xong được hai đám. Phải nói là niềm vui đó giúp ba tôi kéo dài hơn cuộc sống mà căn bệnh lẽ ra đã kéo ông đi trước đó mấy tháng... Chúng tôi, trước đây thường giễu cợt những người làm mai, giờ thấy cha mẹ vui nên cũng vui lây, ít ra họ cũng đem lại một lợi ích tinh thần nào đó.

Phần tôi thì có phần khó khăn hơn hai chị. Tôi làm nghề đi dạy. Thỉnh thoảng có viết lách chút đỉnh cho vui. Đàn ông hình như chẳng thích lắm những người vợ bày đặt rành rẽ tâm lý người đời, trong đó có mình... Tôi cũng không thấy hào hứng lắm trong những buổi tốn thì giờ tiếp những người tới coi mặt mình... Tôi nghiệp những ông chú, bà o gắng gỏi làm mai cho tôi... Từ hồi nhỏ xíu tôi đã bị dị ứng với cái trò coi mặt này... Thuở tôi mới lớn, nhiều chàng trai theo đuổi tôi và rất chân thành muốn tiến tới, nhưng các bà các chị và mẹ của họ đều dội ngựa dội nghiêng khi đọc những sáng tác của tôi. Họ cho rằng rước một nàng dâu biết viết lách về nhà là một đại họa... Họ sợ tôi sẽ mê viết mà bê trễ chuyện nhà, hoặc mang chuyện nhà ra bào chế thành truyện ngắn.

Quyết tâm cạnh tranh chân chính với bà Mười Thành và anh Hữu Trí, o Khoét rồi cũng kiếm được một người đàn ông cho tôi làm cả họ phục lẫn. Anh chàng này nhỏ hơn tôi hai tuổi, ai cũng tán vô: "nhất gái hơn hai..." cũng làm nghề giáo. O Khoét cho là hai vợ chồng cùng nghề sẽ cảm thông nhau hơn dù hai môn dạy của chúng tôi ở hai trường trung cấp dạy nghề khác nhau như lửa với nước.

O Khoét cố tình giấu bí ẩn cái chuyện viết lách lãng nhãng của tôi... O nói tôi nên rút kinh nghiệm những lần thất bại trước. Đừng để "đại sự" hư vì những "chuyện vặt" như vậy... Nói thiệt là cho tới giờ này, nói chuyện và đi chơi với nhau được vài lần, tôi vẫn chưa nhớ anh chàng tên gì. Tuồng như chỉ có o Khoét và anh ta trò chuyện với nhau. Cả nhà tôi gọi anh ta là Huế, căn cứ theo giọng nói của anh ta. Tôi nói thiệt với cả nhà là chưa thấy thương anh Huế này. Ai cũng xúi vô, phải tập sống theo ông bà xưa kia. Cưới trước rồi thương sau. Điều quan trọng nhất là anh ta đã chịu ngỏ lời cầu hôn... Cú gạt đầu đi, hạnh phúc ắt rồi sẽ đến...

Sức khỏe của ba tôi tăng dần theo những tin vui tới tấp... Và tôi có thể khóc vì điều này. Tôi tuyên bố với chị Năm, chị Sáu và con nhỏ út Mười: "Nếu cứ mỗi một đám gả con mà ba kéo dài thêm vài tuổi thọ thì Tám này cũng sẵn sàng làm một chục mười hai cái đám cưới cũng không sao!".

Phần gay nhất, không dè lại là phần của con nhỏ út Mười.. Nó là con nhỏ trẻ nhất, đẹp nhất, công dung ngôn hạnh nhất nhà... Sau khi tốt nghiệp đạo diễn sân khấu, nó còn đóng mấy chỉ vàng để học thêm nghề cắt may, còn bán trái nấu ăn thì nó vốn rành từ nhỏ... Chuyện khó tin nhưng có thật là chị Năm, chị Sáu và tôi còn có tình cảm vớ vẩn với một vài anh chàng trong thời gian mới lớn, còn con nhỏ này tuyệt nhiên không... Có lẽ vì tánh nó vô tư, không đa cảm đa sầu như ba bà chị.

Học đạo diễn và hành nghề diễn viên kiêm thợ may, nó sống với một tâm hồn vô cùng đơn giản, với một số áo quần đôi lúc hơi phức tạp vì nghề nghiệp yêu cầu. Bạn thân không có, chỉ có một nhóm bạn bè là một đám đồng nghiệp cũng ra trường nhưng chưa có việc làm nên tụ lại thành một nhóm tụ tổ chúc diễn với nhau... Sân khấu càng ngày càng vắng khách, nghề nghiệp chông chênh, nhiều người bạn của các anh tôi thường đề nghị giúp đỡ nó chuyển nghề nhưng út Mười còn lần khăn tiếc rẻ... Thấy nó thỉnh thoảng có xuất hiện trên ti vi trong các vai tính cách dữ dằn, hỏi thăm thì thù lao không đủ may trang phục, ai cũng tội cho cái nghiệp nó phải mang... Tôi không biết trong bụng nó có vui không, chỉ biết trong bốn chị em rõ ràng nó là người nổi tiếng nhất. Ghé cây xăng để đổ, mấy chị em bán xăng trên đường chỉ trở xì xồ:

- Chị này đóng vai giựt chổng người ta nè!

Đi bơm bánh xe, các cậu nhỏ hào phóng không lấy tiền:

- Chị làm tụi em cười nôn ruột, ngó ở ngoài chị đẹp và hiền hơn hình nhiều. Sao không kiếm vai hiền mà đóng?

Đi nhuộm đồ, ông chủ Hồng Châu bụng phệ cùng cười ha hả bớt giá phân nửa:

- Bớt cho cổ đi, không thôi cổ cào tiệm mình à!...

Ba đưa con gái đầu coi như tạm ổn, chỉ có út Mười. Mấy cậu trai trong nước có, ngoài nước có đều gặp nhau ở một điểm là cùng ra điều kiện út Mười bỏ nghề để họ nuôi. Nó lại không muốn sống lệ thuộc nên rồi nó cũng chẳng chuyện nào ra chuyện nào...

Coi anh Nam đã như rẻ, cả nhà lo cho anh phương tiện làm ăn. Anh đề nghị làm tờ hôn thú trước đám cưới để kịp giấy tờ đi H.O. (Tôi quên giới thiệu, trước anh vốn là sĩ quan chế độ cũ đi học tập cải tạo về, bị vợ bỏ). Chị Năm có ý không muốn đi. ở đây chị sống được. Qua bên kia bà con cũng đông nhưng lớn tuổi rồi, chị không thích đi xa... Rốt rồi anh Nam cũng thuyết phục được chị... Vợ thì phải theo chồng.

Anh Quới thì đang tích cực kiếm nhà. Nơi ở của chúng tôi quá chật, không thể chứa thêm người, còn nhà anh đang ở là của gia đình người vợ trước. Cô em vợ đi ra đi vô tỏ ý không bằng lòng mỗi lần chị Sáu tôi tới thăm hoặc may vá quần cho hai đứa nhỏ. Má tôi cũng chịu khó đi gặp các mụ mối nhà và cũng

để sẵn một số tiền để phụ anh, khi kiếm ra căn nhà vừa ý.

Cái anh chàng Huế của tôi thì đơn giản hơn. Cái rắc rối duy nhất ở đây chỉ vì tôi chưa thấy thương... Tôi ráng nấn ná kéo thêm thời gian... Đành rằng ráng có thêm đám cưới để ba vui nhưng mà nghĩ tới chuyện phải làm lễ thành hôn với một người không thương, tôi cứ mang cảm giác dường như mình đi lừa gạt.

Những ngày đầu năm 1991, cuối năm ta, có hai sự kiện đến với nhỏ út Mười. Một vết trắng đột nhiên xuất hiện ở cổ nó, có người nó là eczema, có người nghi là "dòi" ăn, hay bạch biến, lang ben gì đó... Một loạt vai truyền hình định phát Tết có mời út Mười, nay người ta phải chuyển sang mời người khác... Cả nhà dốc tiền lo cho út Mười không xong. Nhiều người rủ nó đi tấu hài hay hát chầu cho các đoàn trong dịp Tết nhưng út Mười cương quyết không nhận. Nó nói âu cũng là cái dịp để nó chuyển nghề luôn.

Chị Cam, một bà chị dâu họ của chúng tôi biết tin đó vội chụp lấy út Mười để giới thiệu cho đám bạn con trai chị ở Úc về. Mục đích chính của cả đám khi cùng về Việt Nam, cũng là để kiếm vợ. Trong đó, chị Cam chấm nhất là anh chàng tên Thiết vì số tuổi cao nhất lại chưa có đời vợ nào.

Thiết và út Mười gặp nhau mấy lần, cũng gặp nhiều thuận lợi. Những người cùng về nước với Thiết đều lần lượt làm đám cưới, trong đó có đám cưới của con chị Cam. út Mười được mời dự để phụ cho một số việc như làm bánh, bung mâm, tiếp khách. Nó về nhà thuật lại tiến trình sự việc với mọi sự dè dặt thường lệ dù chị Cam đoán chắc là đã tiến tới 9 phần 10.

Cũng như chị Năm, út Mười không muốn xa mẹ, xa cha... đi lấy chồng ở cái xứ gì quá súc xa xảm. Thiết cũng nói thật là còn rất nghèo, phải ở nhà thuê. Qua bên đó, hai người phải cùng làm mới mong kiếm nhà riêng mà ở. Đám bạn Thiết cho biết từ ngày anh về nước, cô em gái bán vải ở chợ Bến Thành cùng ông anh và bà chị dâu phó tiến sĩ gì đó của Thiết ra sức giới thiệu đủ các cô xinh đẹp hơn nhưng anh chưa cảm tình với ai hơn út Mười. Thiết cũng biết út Mười đã từng làm diễn viên dù anh chưa được coi qua.

Sau đám cưới con chị Cam, tụi nó ra Huế hưởng tuần trăng mật, Thiết cũng đi theo ra chơi hẹn ngày trở về sẽ đi xem đợt diễn cuối của út Mười với dự kiến sau đó một tuần sẽ nhờ mẹ đem trâu cau tới làm lễ dạm hỏi... út Mười hỏi mẹ anh có khó không? Thiết hơi ngần ngừ một chút rồi cho biết mẹ anh rất thương anh. Cả nhà lập gia đình hết trơn rồi, chỉ còn sót mình anh nên mẹ anh thường nói chờ anh lập gia đình xong rồi mẹ anh mới yên tâm theo cha anh mà nhắm mắt...

Trong tuần lễ Thiết đi Huế, bỗng ập xuống nhà tôi những chuyện không vui.

Anh Nam, một hai đời ra tòa ly dị với chị Năm, cũng gấp gáp y như hôm anh nôn nóng đòi làm hôn thú gấp. Lý do anh nêu ra là không hợp tính, khó sống đời... Lại một điều là các cô có chức quyền ở Tòa án Quận lại xúi chị Năm ly hôn. Người tức lồng lộn lại là vợ chồng người làm mai: cậu mợ Mười Thành. Họ mở cuộc điều tra riêng mới biết: có gia đình sẵn sàng đưa bốn cây vàng để anh Năm đưa con gái mười bảy tuổi của họ đi theo. Cậu Mười Thành tức giận học máu, đòi thuê du đặng đập anh Năm theo đúng luật giang hồ... Mẹ tôi can, không phải duyên con mình thì thôi, mà trời xếp vậy cũng hay, con Năm cũng

không ưa lấy chồng rồi bỏ xú.

Cũng theo thứ tự, lớn trước nhỏ sau... Kế đó là cô em vợ của anh Quới tới gặp mẹ tôi khi thiệp cưới của anh Quới và chị Sáu tôi đã tung ra. Cô cho biết anh Quới thương cô từ khi chị cô còn sống, chẳng qua anh giận mẹ cô ra tay ngăn cản vì sợ tiếng đời dị nghị nên muốn đi lấy người khác cho hả hờn. Giờ cô sắp có con với anh, hơn nữa, con riêng của anh Quới cũng là cháu của cô, để cô chăm nom thì tiện hơn là chị Sáu. Sau đó, anh Quới có gặp gia đình, phân bua rằng chuyện cô kia có bầu là chuyện xạo. Nhưng chị Sáu vốn có máu ni cô của nhà tôi đã chán ngán quá rồi. Chị vốn không đi được xe gắn máy giữa thành phố nhiều xe nên lọc cọc một mình vác chiếc xe đạp tới từng nhà quen để thăm hỏi thiệp cưới.

Ba tôi lên huyết áp đột ngột sau đó, nằm liệt một chỗ. Người gánh khổ nhiều nhất là má tôi... Mọi chuyện tấm giặt của ba tôi, bà chỉ muốn một tay bà lo hết.

Thiết ở Huế về. Từ bến xe lại thẳng nhà tôi. Tặng út Mười mấy cái nón bài thơ và mấy gói kẹo cau, mè xừng... Thiết cho biết đã mua 10 vé ở câu lạc bộ Sân khấu Hạnh Phúc để tối nay cả đám cùng đi xem suất út Mười từ giã sàn diễn. Anh cũng thưa với mẹ tôi sáng mai có mẹ anh tới xin gặp mặt để bàn ngày tính tháng. Ba tôi tuy bệnh nhưng rất ý thức tầm quan trọng của ngày mai đòi lên gác nằm.

Tối đó, út Mười về báo tin chỉ có chín người đi coi. Văng Thiết! Cả nhà đã quá quen nên dự đoán ngay có chuyện không lành. Quả nhiên, hôm sau, mẹ Thiết không đến như đã hẹn mà là một lá thư gửi lời xin lỗi và chào vĩnh biệt... Một tháng sau, khi Thiết đã về úc rồi, vẫn chưa kiếm được cô vợ nào, chúng tôi mới được chị Cam cho biết rõ sự tình.

Mẹ của Thiết vẫn xem tivi không sót một chương trình nào.

Bà vẫn biết có một cô diễn viên mang nghệ danh Phụng Miêu chuyên đóng những vai chận ăn, trấn quán, đi giựt chồng người, lườm trên, gạt dưới... Đến chùng nghe Thiết và đám bạn ca ngợi út Mười, bà không dè út Mười và Phụng Miêu là một nên chuẩn bị đâu vào đó một lễ dạm cho con. Khi Thiết đi Huế, có người đưa những cuộn băng video thâu từ truyền hình như Trả Giá - Giá Trả, Vũ Sư Lầm Bà bà, Chồng hờ vợ xạo, v.v. bảo đó là út Mười, bà mới kinh hoàng hiểu ra con dâu tương lai của bà là con nhỏ diễn viên ác đạn đó... Hình dung Phụng Miêu đang dụ dỗ con bà ở xú thần kinh, điều này khiến huyết áp của bà lên cao đến độ cấp cứu, nhưng không đến nỗi bị tai biến mạch máu não, nằm liệt như cha tôi.

Sau đó, điều tra lại, biết út Mười không cùng đi Huế bà mới an lòng. Đêm hẹn đi coi kịch, Thiết không đi được vì bị bà kêu khóc giữ dịt lại không cho đi. Nhưng ông cậu bà mợ Thiết cũng tác động thêm: - Thiết ơi! Con về đây để thăm mẹ hay con muốn về chôn mẹ?

Thế là mẹ Thiết được sống. Và người chết lại là cha tôi! Trước khi chết, cha không ăn uống được gì suốt mấy ngày, á khẩu, nhưng mắt cứ đăm đăm nhìn mẹ tôi như muốn nói điều gì đó. út Mười đi tập lại một vở cũ để đi hội diễn về trễ, nó khóc to từ đầu ngõ khi hay tin. Mắt cha tôi lúc ấy cũng khép lại từ từ.

Đêm trước ngày chôn cha tôi, bà con tề tựu đông đủ. Những cậu Mười Thành, Chú Bang, anh Hữu Trì, o Khoét, vợ chồng chị Cam... Nghiệp mai mối của họ đã thất bại thê thảm khi đụng tới các cô gái nhà tôi. Họ có vẻ bần khoản cần rút vì đã không làm tròn nghĩa vụ. Chỉ có anh Cam là trầm tĩnh ngồi soạn bài điệu văn sáng mai sẽ đọc trước mộ cha tôi. Sau khi tan suất hát, những người bạn ở câu lạc bộ Sân khấu Hạnh Phúc đến chia buồn cùng út Mười. Có cả mấy anh chị Dạ Lý, Trà My, Hùng Mạnh là diễn viên kỳ cựu của các đoàn Sao Mai, Hồng Hà cũng ghé thăm qua đêm diễn. Đêm khuya, những cái hẻm nhỏ quanh nhà tôi chật cứng dân lao động bu tới coi mặt những nghệ sĩ họ thường được coi trên sân khấu và truyền hình. Họ thường trầm trồ Hường Vy bận quần "quai" coi ngộ quá, mặt Hồng Châu không son phấn mà môi đỏ au, da trắng tươi như hoa bưởi hoa lài. Họ xin sờ tay sờ má cô Hà Phi bụ bẫm chuyên đóng vai trẻ con và bà già. Họ yêu cầu anh Vĩnh Liêm giựt giựt một khỏe mép như anh vẫn thường làm trên màn ảnh nhỏ. Bọn trẻ con thì mê nhất Lộc Thiều. Mấy bà già thì thích kiều nữ Trà My hơn.

Tôi điếm lại từng người bạn của út Mười ở cái ngành sân khấu ấy, dường như đời riêng cũng chẳng có mấy ai vui. Hường Vy ngó xinh xắn nổi tiếng như vậy mà cũng bị trục trặc sau đám hỏi. Hồng Châu không đêm diễn nào là không khóc khi chùi mặt vì anh chồng sắp cưới cứ ghen tuông với nghề, nhiều khi đánh cô sưng vù cả một bên mặt. Hà Phi ngó nhóc tí vậy chớ cũng một lần ly dị. Lộc Thiều thì hơn ba mươi tuổi chưa có được người yêu. Lớn tuổi như chị Dạ Lý cũng than mấy ngày nay đứt từng đoạn ruột khi nghe tin vừa ly dị xong, chồng cũ của chị đã làm ngay đám cưới với chính cô em họ nhà chị... Có vẻ êm thấm, thuận hòa nhất là cặp Vĩnh Linh - Thủy Liêm cùng nghề nhưng cũng chưa cưới được vì chưa đảm bảo cuộc sống riêng... Cho chí tới những khán giả ái mộ vẫn xuất hiện đều đặn từng suất hát với họ như Hoàng Lê, Tần Hương, Lê Phương, Huyền Nga cũng đang dang dở chuyện riêng. Trong số đó, có người ở nước ngoài về đã từng thất bại trong cuộc hôn phối với một cô đào hát.

Khi khách đã về hết, tôi ngồi chép lại bài điệu văn mà anh Cam vừa soạn. Không thể nào không khóc được khi đọc những đoạn anh kể cuộc đời lang bạt của cha tôi, bỏ nhà đi khi vừa mười chín tuổi, sang Lào, ra bắc, vào nam, nhưng bao giờ nghe tin miền trung bão lụt, ông vẫn luôn tìm cách gửi thực phẩm về nhà... Có bạc triệu trong tay, ông vẫn sống hào sảng như khi không còn một xu nhỏ... Cũng không thể nào quên được ánh mắt không khép kín của cha tôi trước khi chết.

Ánh nắng lập lờ soi khuôn ảnh có khuôn mặt thanh thản của cha tôi khi mờ khi tỏ. Bài kệ vẳng lên từ chiếc cassette trong nhà: "Sống chẳng lấy gì làm vui. Chết chẳng lấy gì làm khổ. Người đời thương ta, lo âu, hoạn nạn, quả thực quá nhiều. Ước gì ngọn lửa này thiêu tẩm thân tàn của ta...". Bỗng trở lại trong hồi ức tôi mờ tỏ những khuôn mặt bạn bè ấy, những người suýt là chồng của tôi... Mọi chuyện đâu đó sẵn sàng cho đến ngày Ngọc (anh chàng người Huế) nói với tôi: "Nếu anh cưới em, anh sợ Tuyết nó chết".

Tuyết là tên của cô gái trước đó không lâu đã đến gặp và đề nghị cho cô làm em gái của Ngọc và tôi... Tại sao anh ấy không nghĩ rằng tôi cũng có thể chết? Tại sao hạnh phúc của người này phải đổi bằng cái chết của người kia? Sau khi đồng ý để Ngọc sống với Tuyết, tôi vẫn sống, nhưng có phần nào sự sống đã lịm tắt trong tôi: năng suất làm việc giảm... giảm cả niềm tin vào con người, vào hạnh phúc lứa đôi.

O Khoét thấy tôi hý hoáy viết, mon men tới nài nỉ:

- Nì, Tám, bộ mi định đem chuyện chờ duyên của bốn chị em mi với cái chết của ông già ra viết thành chuyện đó hả? Tao lạy mi! Trong bốn đứa còn một mình mi là chưa trắc trở. Để hấn cưới xong rồi muốn viết chi thì viết!

Tôi nói nhỏ chỉ đủ cho o Khoét nghe:

- O nhấn giùm cái anh chàng người Huế đó đừng tới đây nữa, kiếm người vợ khác đi, kéo lỡ duyên ảnh...

Càng về sáng càng bớt lạnh... Trẻ nhỏ nhà ai giật mình, khóc ré. Giọng ru của má nó nghe như vọng từ một cõi nào sâu thẳm:

*"Còn duyên kẻ đón người đưa...
Hết duyên đi sớm, về trưa một mình".*

Chúng tôi vẫn sống. Và đợi. Cho dù đợi đến lúc cạn duyên một mình về khuya, đi sớm cũng không sao. Vẫn hơn là đi giành giật hay lừa dối tình cảm của một người đàn ông nào đó... ánh mắt của cha tôi cười nheo dưới đuôi đàng sau làn khói mỏng, dường như đồng tình với quyết định dứt khoát đó của tôi.
